

[Những ảo tưởng về TPP \(Trans-Pacific Partnership\)](#)

Posted: 06 Oct 2015 09:37 PM PDT

Những ảo tưởng về TPP (Trans-Pacific Partnership)

Alan Phan

27 July 2015

Đời sống không phải là một bài toán cần giải đáp mà là một thực tại cần trải nghiệm – Life is not a problem to be solved, but a reality to be experienced – Soren Kierkegaard

Khoảng 2002, trong cuộc tranh cãi với một đại gia Mỹ, hai chúng tôi đánh cược vào một tình thế chính trị đang “hot” lúc bấy giờ. Khủng bố Hồi Giáo đã đánh sập tòa nhà World Trade Center ở New York năm ngoái, dân Mỹ sôi sục với an ninh quốc gia, và TT G. W. Bush đang chuẩn bị đổ quân vào Iraq, lấy lý do tiện lợi là Hussein có thể đe dọa Mỹ và thế giới với “weapons of massive destruction” (WMD, vũ khí có sức tàn phá diện rộng). Ông bạn đại gia Mỹ hờ hởi tin rằng cuộc chiến mới sẽ thay đổi bộ mặt chính trị và xã hội của Trung Đông, đặc biệt là kinh tế dầu khí... Là siêu cường duy nhất còn lại, khi Mỹ kiểm soát nguồn năng lượng quan trọng này, thế giới sẽ có Pax Americana (thời đại thanh bình kiểu Mỹ)....

Quan điểm trái ngược của tôi là bộ mặt Trung Đông đã hình thành qua cả ngàn năm lịch sử, văn hóa, chính trị, xã hội, giáo dục... nó sẽ không thể thay đổi trong vài năm chỉ vì Mỹ và ông Bush có ước muốn như vậy. Dù lý tưởng và triết thuyết có hay đẹp đến đâu, thực tại luôn là một “son of a bitch” (con

chó đê). Tôi kết luận là sau 2 nhiệm kỳ (nếu ông Bush tái cử) , Iraq sẽ không khác gì ngày nay, a messy nation under some form of dictatorial regime (một quốc gia hỗn loạn dưới một hình thức độc tài nào đó). Riêng Trung Đông, it's the same old story (thành ngữ VN là –vũ như cần).

Lúc đó, căn nhà ở Hồng Kông của tôi có trưng bày một lộc bình thời Khang Hy rất quý. Tôi không sưu tầm đồ cổ, nhưng mua được với giá quá hời từ một công ty nhà nước nhỏ ở Xian (Tây An). Ông đại gia Mỹ thèm thuồng đòi mua lại, thuê cả người định giá là khoảng 30 ngàn đô la, nhưng tôi không bán. Sẵn đó, ông cược với tôi là nếu nhận xét của ông đúng, khi Iraq và Trung Đông đã ngoan ngoãn trong vòng tay Mỹ, thì 6 năm nữa, ông sẽ làm chủ chiếc lộc bình này. Nếu ông sai, ông sẽ ghé Hồng Kong và trả tôi 30 ngàn tiền thua cuộc. Tôi đồng ý, nhưng năm sau, vợ tôi bán chiếc lộc bình khi trang trí lại nhà cửa (không biết sau này ông TBT Trọng có là chủ nhân?). Tôi thấp thỏm cả mấy năm trời, nghĩ là phải mất 30 ngàn nếu thua cược. May mắn sao, trước khi TT Bush hết nhiệm kỳ hai, ông đại gia Mỹ ghé Hồng Kong, tìm tôi và trả tôi chi phiếu 30 ngàn đô la như một gentleman.

TPP và cao trào của hy vọng

Vừa rồi, khi đài truyền hình Saigon TV ở California phỏng vấn tôi về TPP, tôi tranh luận với ông bạn cũ Lương Đức Hợp, là TPP sẽ chẳng thay đổi gì bộ mặt chính trị và xã hội của Việt Nam chút nào trong thập niên tới. Về kinh tế vĩ mô thì TPP có thể ảnh hưởng nhưng không nhiều; riêng lợi và hại cho Việt Nam cũng chưa chắc đã cân xứng như những lời xung tụng.

Trước khi tôi trình bày quan điểm, anh Hợp cho rằng TPP, theo pháp lý, sẽ bắt Việt Nam phải thay đổi cơ chế theo thị trường, quyền điều hành công đoàn sẽ tự do hơn, nhân quyền được tôn trọng, bản quyền trí tuệ được bảo vệ và quyền lợi của doanh nghiệp tư nhân sẽ do pháp trị định đoạt. Khi vào TPP, Việt Nam sẽ được công nhận chính thức là một thành viên mới của nền

kinh tế liên thông, sẽ gia tăng xuất khẩu, cùng thu nhập của người dân và quan trọng nhất, là Việt Nam sẽ đứng về phía Mỹ để thoát Trung.

Tôi nhắc lại, ***thực tại là son of a bitch***. Về pháp lý và cơ chế “hành” chính, Việt Nam có một hiến pháp vừa hoàn thiện, một bộ luật đầy đặc những khôn ngoan của mọi triết thuyết, và một bộ máy gồm toàn các tiến sĩ, giáo sư, học giả... với đủ loại bằng cấp đen trắng đỏ vàng. Nhưng mọi tầng lớp của xã hội, từ người làm ra luật, thi hành luật, hay “chịu đựng” luật... đều giống nhau ở chỗ “nobody give a shit” (không ai quan tâm). Xui bị công an kêu lại thì lo mà móc túi nộp mãi lộ. Không mấy ai mất thì giờ (hay mất mạng) để tranh cãi trừ khi mắc bệnh tâm thần (kiểu VN).

Ảo tưởng muôn đời của lý tưởng Âu Mỹ

Mọi điều phân tích khác của anh Hợp rất tương tự với lý luận mà Nixon và Kissinger đã “bán” cho dân Mỹ 43 năm trước, khi ôm hôn Mao và “mở cửa” Trung Quốc. Hai ông chính trị gia cho rằng nếu giúp cho Trung Quốc giàu có thịnh vượng hơn, chính quyền Cộng Sản sẽ “tự diễn biến” và trở nên dân chủ, tự do, nhân đạo, hòa bình... hơn. Sau đó, tiền ào ạt đổ vào Trung Quốc, vô sản biến thành “tư bản đỏ” nhưng các vị tư bản COCC này lại rất khác biệt với những hình tượng về tư bản mà Mỹ mong ước. XHCN theo sắc màu Trung Quốc hay Thiên An Môn là một miếng xương hóc búa khó nhai cho Mỹ và những đồng minh.

Lợi và hại của TPP trên nền kinh tế Việt

Ngoài cái ảo tưởng phổ thông nói trên, hiệp định TPP còn chứa nhiều ảo tưởng khác. Nhưng trước khi bàn sâu về ảo tưởng, cho tôi định vị lại những “lợi” và “hại” của TPP với nền kinh tế Việt Nam.

Những cái lợi thì các mạng truyền thông và chuyên gia của chính phủ đã “ca cảnh” quá nhiều:

- Mở rộng thị trường xuất khẩu qua nhiều quốc gia thành viên, tạo hiệu ứng tăng trưởng mạnh mẽ cho GDP và thu nhập cá nhân (dựa trên

GDP);

- Lượng FDI và FII (đầu tư trực tiếp và gián tiếp của nước ngoài) sẽ gia tăng vì theo TPP, hàng rào thuế quan, bản quyền trí tuệ và thao túng tỷ giá... sẽ giảm thiểu tối đa. Ngoài ra, khi đầu tư nhà máy vào Việt Nam, những dự án FDI từ Trung Quốc hay Hàn Quốc sẽ hưởng lợi từ thị trường của các quốc gia thành viên. Cũng trong khung cảnh tích cực đó, kiều hối (một thành tố vô cùng quan trọng cho ngân sách) sẽ tát nước theo mưa.
- Khi kinh tế phát triển và hội nhập sâu, nhu cầu lao động sẽ lên cao hơn và cấp chuyên viên sẽ hăng hái trau luyện kỹ năng thêm để tăng thu nhập.
- Với chuẩn mực mới về cạnh tranh quốc tế, có thể sản phẩm và dịch vụ của các doanh nghiệp Việt sẽ được cải thiện về chất lượng, công nghệ và thương hiệu.

Những cái lợi trên cũng đi kèm với vài thực tế hơi chua chát và những cái hại mà TPP sẽ gây ra cho nền kinh tế:

- Hiện nay, 72% tổng lượng xuất khẩu của Việt Nam là từ các doanh nghiệp FDI. Tôi không tìm ra dữ liệu là phân chia lại cho lao động và thuế lợi tức của Việt Nam được bao nhiêu phần trăm? Tôi đoán là dưới 5% vì giá nhân công quá rẻ, gia công những phân khúc sản xuất nhỏ là chính, rồi chánh phủ lại miễn trừ nhiều loại thuế với giá khuyến mãi cho đất đai hạ tầng. Như tình trạng đã xảy ra cho Trung Quốc, khi những điều kiện kiếm tiền của nhà đầu tư ngoại kém đi (giá nhân công, thuế, luật, giá đất... lên cao), họ sẽ đi tìm những nơi chốn khác.
- Kỹ năng chuyên viên và chất lượng sản phẩm có tăng nhưng sức cạnh tranh của doanh nghiệp nội địa rất yếu. Như một cậu học trò mẫu giáo được khuyến khích để bắt kịp các bạn đã vào đại học. Việc khả thi sẽ là một vấn nạn về khoảng cách kiến thức, tư duy và thời gian.
- Với TPP, chúng ta không kiếm được nhiều ở các thị trường

Âu-Mỹ-Nhật, nhưng thị trường nội địa phải được rộng mở để hàng ngoại tự do xâm nhập. Khi sản phẩm Việt bị giá rẻ của hàng Trung Quốc, Thái Lan cạnh tranh từ phía thấp, còn lại bị đè bẹp bởi chất lượng của hàng Âu, Mỹ, Nhật... ở phía trên; thì lợi thế cạnh tranh càng ngày càng thu hẹp cho mọi doanh nghiệp Việt.

- Đáng quan tâm nhất là lĩnh vực nông nghiệp: lúng túng với bộ máy “hành” chính nông thôn, phí thuế ngất ngưỡng cao rồi lối canh tác cổ truyền manh mún, nông dân Việt sẽ chịu gánh nặng khủng của TPP.

- Trong khi đó, với dòng tiền mới từ FDI và kiều hối, quyền lợi và quyền lực của nhóm nhỏ siêu giàu sẽ gia tăng mạnh mẽ. Các phe nhóm không những kiểm soát mọi hoạt động huyết mạch như tài chính ngân hàng chứng khoán; mà còn tạo ra các chính sách hỗ trợ đặc lực cho những dự án BDS, xây dựng hạ tầng, khai thác khoáng sản... của phe nhóm.

Chuyện nhân quyền

Giữa lợi và hại, tùy vị thế chính trị và xã hội, TPP sẽ khiến vấn đề “nhân quyền” trở nên ít cấp bách hơn vì người Việt chỉ cần chút cải thiện về mức sống vật chất là đã thỏa mãn và chấp nhận mọi bất cập từ chính phủ. Chúng ta thấy rõ là sau khi “đổi mới”, cho đến nay, môi trường sinh hoạt của Việt Nam còn xuống cấp, tệ hơn cả Lào, Kampuchia (chưa cần so sánh với Singapore hay Hàn Quốc); nhưng phần lớn người Việt, kể cả các giới trẻ, đã happy ăn nhậu, cà phê, mê chuyện siêu sao, đá bóng... mà không quan tâm đến chính trị hay văn hóa. Mặc cho nước ngập mỗi ngày mưa tại Hà Nội và Saigon, hay ô nhiễm thực phẩm, không khí, hay kinh tế bị Trung Quốc đô hộ; dân Việt vẫn được tiếng là “hạnh phúc và lạc quan” nhất nhì thế giới. Khi người dân địa phương không “care” thì mọi hoạt động về nhân quyền của các hội đoàn trong hay ngoài nước sẽ èo uột hơn. Các chính phủ Âu, Mỹ... cũng sẽ thờ ơ với vấn nạn này, không cần phải đánh võ mồm để làm vui lòng nhóm cử tri gốc Việt.

Ảo tưởng của hai bên

Cùng với một thực tại khá chua chát, TPP là xúc tác cho vài ảo tưởng khác của nhiều thành phần.

Ngoài ảo tưởng về dân chủ tự do như đã nói bên trên, chính phủ Mỹ luôn mơ về một Việt Nam mạnh mẽ, liên minh với các đồng minh tư bản để chặn tham vọng bá chủ của Trung Quốc trong khu vực. TT Obama còn gắng hoàn thành việc “xoay trục về châu Á” và TPP như một di sản lịch sử vào cuối nhiệm kỳ. Cái giá phải trả cho ảo tưởng này thực ra không to lớn lắm so với kích cỡ của kinh tế Mỹ, nhưng thất vọng là thất vọng. Quan hệ giữa chính phủ và đảng CS của Việt Nam và Trung Quốc sâu xa hơn cả 16 chữ vàng. Thực ra nó là “lá chắn” của cả 2 đảng bộ trước “diễn biến hòa bình”, đồng nghĩa với sự sinh tồn và quyền lực của vài chục triệu đảng viên tại 2 nước. Trong khi đó, nhiều quan chức và chuyên gia Việt Nam lại ảo tưởng quá nhiều về “con bài” Mỹ trong bàn cờ mà họ cho là khôn ngoan, thủ đoạn của họ. Họ tin rằng chỉ việc để cho tư bản Mỹ vô làm ăn; rồi chém gió vô tội vạ về nhân quyền, tôn giáo, công đoàn... là chính phủ Mỹ sẽ mở rộng hồ bao (và biên giới) để các quan chức kiếm tiền và giấu tiền. Thêm vào đó, nếu đàn anh Trung Quốc có ức hiếp bóc lột nhiều quá, như chiếm đất chiếm biển... thì quân đội Mỹ sẽ mạnh tay can thiệp. Chính phủ Mỹ dù đôi khi giả vờ ngây thơ, nhưng khối điều nghiên chính trị, kinh tế của họ luôn nhạy bén. Họ biết tính ra từng con số (tiền hay sinh mạng) để thẩm định giá phải trả. Không cân xứng là không thực hiện, mặc cho những sáo ngữ “đối tác toàn diện” hay “toàn bịp”.

&&&&

TPP không phải là hiệp ước thương mại tự do (free trade agreement –FTA) duy nhất của Việt Nam. Trong 2 năm qua, Việt Nam đã ký 8 FTA với ASEAN, ASEAN + , Hàn Quốc, Chile, Liên Minh Nga-Kazakistan-Belarus... Kết quả của các FTA này không gì là ấn tượng, vì

ngoài những doanh nghiệp FDI, công ty nội địa Việt chưa đủ sản phẩm và dịch vụ chất lượng, giá cao để xâm nhập những thị trường này. Mức sống người dân không có cải thiện gì đáng kể. Nghịch lý và mâu thuẫn còn trùng điệp trong xã hội và cơ chế. Chỉ có những quan chức và đại gia là có thêm những phần bánh ngon ngọt.

Bây giờ, nếu được gia nhập TPP, miếng bánh này có thể lớn gấp nhiều lần các FTA hiện tại. Và may mắn thì người dân sẽ có chút mảnh vụn tung tóe đâu đó. Các lãnh đạo 2 chính phủ Việt, Mỹ sẽ hờ hởi khen tặng nhau vì dù sao, TPP cũng là một cột mốc lịch sử như... hiệp định Geneva, hiệp định Paris, hay WTO hay hiệp ước song phương Việt-Mỹ.

Nhưng với khách quan của người ngoài cuộc, thì TPP là khi kẻ cắp gặp bà già.

Alan Phan

The post [Những ảo tưởng về TPP \(Trans-Pacific Partnership\)](#) appeared first on [GÓC NHÌN ALAN](#).

[Cầu An](#)

Posted: 06 Oct 2015 09:29 PM PDT

CÁU AN

Ông Giáo Làng – Blog - 3 Oct 2015

Nói theo ngôn ngữ tâm linh thời thượng, vừa rồi, tôi có “hạn”. Chuyện là thế này:

Sau chuyến đi Hà Giang cuối tháng 9, tôi bị đau mắt. Chỉ qua một buổi tối, hai mắt sưng húp, nhửe nhói, nhìn rất khó khăn. Hôm sau đi khám, bên cạnh việc kết luận bị đau mắt đỏ, cho đơn mua thuốc, bác sĩ còn cảnh báo:

- Hai mắt bác thủy tinh thể đều đục, nên xử lý sớm.

Tháng sau, gặp một người bạn Trưởng khoa mắt của một bệnh viện, anh khẳng định họ khuyên thế là đúng, nên thay thủy tinh thể nhân tạo sớm vì kỹ thuật đơn giản, tránh để lâu ngày, sau đó xử lý sẽ phức tạp.

Thế là tôi quyết định đi mổ mắt.

Sau vài lần tới bệnh viện làm các loại xét nghiệm, chiếu chụp, siêu âm, ... bác sĩ bảo sang ngồi chờ ở phòng mổ. Phần khởi vì bao “cửa ải” đã qua, vừa đi được mấy bước thì... ngã. Và cái tay bị gãy. Thế là việc mổ mắt phải tạm hoãn nhường chỗ cho việc bó bột cánh tay.

Nhiều người, khi gặp những sự không may thường tìm nguyên nhân từ những lực lượng siêu nhiên qua mấy ông thầy tướng. Con ốm, thầy phán do bà cô Tổ phạt vì cha mẹ trẻ nãi việc hương khói. Gặp tai nạn giao thông, thầy phán do gặp phải ngày xấu, lại ra khỏi nhà vào giờ xấu, ... nghĩa là những nguyên nhân không thể ai biết được, trừ thầy.

Xem ra trong lịch sử nước Nam ta, khó có ai giỏi hơn được Trạng Trình Nguyễn Bính Khiêm cả về nho, y, lý, số. Trong đời, cư sĩ am Bạch Vân chắc đã “phán” cả trăm nghìn câu, nhưng cho tới nay, hình như người ta chỉ thấy đúng đâu có chưa được dăm câu. Thế mà các thầy tướng số tân thời, phán câu nào được người ta tin sái cổ câu ấy (kể cả các vị mang học hàm học vị giáo sư tiến sĩ) thì quả là các bậc cao minh hiếm gặp.

Những chuyện “tâm linh”, “ngoại cảm” gần đây, đem xương trâu xương lợn biến thành hài cốt liệt sĩ, chuyện “hô phong hoán vũ” được “chém gió” ầm ầm càng tỏ cái thiếu sáng suốt của niềm tin mà căn cứ rất mù mờ của không ít người.

Tôi vốn “văn dốt vũ dốt”, không đủ trình độ hiểu được cái “huyền bí” của Tạo Hóa nên khi gặp phải sự gì không may, thường trước hết tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình. Ngay khi ngồi chờ kết quả chụp phim chuyện gãy tay, tôi đã “tự kiểm điểm” một cách nghiêm khắc bản thân: tôi bị ngã gãy tay vì hôm ấy chân trái đau, lại bước đi hơi vội. Hơn nữa, đôi giày đi hôm ấy chỉ phù hợp với đất vườn (để giày có đinh cứng, có thể cắm sâu vào đất tránh bị trượt ngã), lại đi trên sàn gạch men láng bóng nên việc bị trượt là điều dễ hiểu. Và (không biết có phải tinh thần AQ hay không), trong cái rui lại thấy có cái may: ngã ngay trong bệnh viện nên việc cứu chữa rất “tiện lợi”, ngã trong bệnh viện chứ không phải trên đường đi chơi bằng xe máy nên không thể bị trách cứ rồi dẫn tới bị “cấm vận”; và sau đó, suốt hàng tháng mang cái tay bó bột lại thấy thêm may vì có cơ hội để phần nào thám thía với câu tục ngữ (dù đã thuộc từ lâu) “Giàu hai con mắt, khó hai bàn tay”.

Vì “thực sự cầu thị”, không trông chờ vào những lực lượng siêu nhiên, những việc tôi tính, tôi làm thường “thông đồng bèn giọt”.

Không có điều kiện tìm hiểu nhưng qua những điều được chứng kiến cùng kinh nghiệm bản thân, tôi tin vào những hiểu biết mang tính chất “đuy vật thô sơ” của mình. Cuộc sống của mỗi người do chính bản thân con người đó quyết định có được sự hỗ trợ thêm của gia đình, quê hương và nơi, hoàn cảnh sinh sống,... Chẳng nên tin vào một lực lượng thần bí nào.

Tôi biết trong cuộc sống, vẫn có nhiều điều bí ẩn, chưa thể giải thích được đó là do khoa học chưa phát triển chứ không còn tin có những lực lượng thần bí chi phối cuộc sống con người. Chẳng lẽ người phương Tây họ ở một thế giới khác ta? Vì sao không cầu cúng, lễ bái như ta, họ vẫn có cuộc sống văn minh, có nhiều thành tựu, ... hơn ta. Cho nên, tín ngưỡng là một nét đẹp văn hóa thì nên gìn giữ, đây chính là “bản sắc dân tộc” khiến con người trên Trái đất này có sự đa dạng, phong phú về văn hóa. Thế thôi!

Ngay triết lý “ô hiền gặp lành, ờ ác gặp ác” tôi cũng chỉ nghĩ đó là mơ ước nghìn đời của con người. Mơ ước đó khiến cuộc sống của chúng ta nhân ái, thiện lương hơn nên cần khuyến khích. Thực tế cuộc sống, vô khối người hiền lành, nhân đức đã chịu những “tai bay vạ gió”, còn những kẻ gian ác, xảo quyệt, thậm chí phạm vào vô khối điều cấm kỵ vẫn sống, thậm chí còn giàu sang phú quý, công danh làng hoàng.

Với các bậc tiền nhân, tôi cũng giở chu đáo là do lòng thành của con cháu với cha ông, một cách tỏ tấm lòng “uống nước nhớ nguồn” chứ không phải sợ các vị “tác phúc giáng họa”. Tôi từ tế với mọi người, không ganh ghét, gièm giệt, sẵn sàng giúp đỡ bất cứ ai trong phạm vi khả năng của mình chỉ vì từ nhỏ, Ông Bà, Cha Mẹ đã dạy, và một khi nhân hòa với đồng loại, tôi thấy cuộc sống của mình thanh thản hơn chứ không phải để hy vọng gặp may mắn hơn. Tôi không làm điều ác không phải vì sợ “ác giả ác báo” mà vì được dạy nhân hậu, khoan hòa từ bé, không thể làm những điều trái với lương tâm. Thỉnh thoảng, có tham gia những hoạt động từ thiện cũng chỉ vì lòng “thương người như thể thương thân” chứ hoàn toàn không nghĩ tới làm thế là để “tích phúc” cho con cháu vì tôi vốn nghĩ chuyện “tích phúc”, chẳng qua đó là cách để người xưa khuyến khích những hành vi này mà thôi.

Cứ xem hàng năm, người ta đi lễ cầu an, chen vai thích cánh nơi chùa chiền, hàng nghìn người ngồi lán ra cả hè, cả đường mà thấy vừa buồn cho ý thức chấp hành luật pháp, vừa buồn vì cái sự thâm hại khi toàn các trai thanh gái lịch, người khỏe mạnh sức dài vai rộng, các ông các bà bằng cấp học vị đầy thân, .. không tự mình quyết định cuộc đời mình lại đi trông ngóng, cầu xin ở những đấng thiêng liêng!

Hãy cầu an bằng cách sinh hoạt điều độ theo đúng cách mà khoa học đã khuyên bảo; cầu an bằng cách đừng rượu bia, cà phê thuốc lá quá mức cho phép; cầu an bằng cách giữ đúng luật giao thông mỗi khi ra đường; cầu an bằng cách cẩn trọng mỗi khi nói năng, hành động; cầu an bằng cách đừng ham hồ danh lợi, vừa lòng với cuộc sống đạm bạc về vật chất nhưng phong phú về tinh thần; cầu an bằng cách luôn luôn để trong lòng thanh thản, không phải ăn năn về những lầm lỗi, cũng không phải bị kích động vì những ước muốn viễn vông, ...

Còn một khi đã cẩn thận giữ gìn nhưng có gặp “tai bay vạ gió” thì âu cũng coi đó là một trong những sự ngẫu nhiên (có may và có rủi) mà ta có muốn tránh cũng không tránh được.

Người xưa đã dạy: “Linh tại ngã, bất linh tại ngã”. Đói chút tâm sự để mọi người nhất là các bạn trẻ tham khảo.

P/S: Bài này tôi viết từ lâu, nhưng khi có dự định Xuyên Việt lần thứ 2 chưa dám “công bố”, sợ “nói trước bước không qua”.

The post [Cầu An](#) appeared first on [GÓC NHÌN ALAN](#).

[Đã Trở Lại “bình thường”](#)

Posted: 06 Oct 2015 09:26 PM PDT

Nghịch lý chua chát

Song Chi – Blog – 3 Oct 2015

Kể từ khi những dòng người VN đầu tiên liêu minh một sống một chết để tìm đường vượt biên, thoát khỏi “thiên đường XHCN” trên những chiếc thuyền nhỏ bé giữa biển khơi mênh mông, dử dần cho đến nay, đích đến được nhiều người nhắm nhất là nước Mỹ. Vì vậy mà cộng đồng người Việt lớn nhất ở nước ngoài là ở Mỹ với khoảng hơn 2 triệu người.

Hơn 40 năm trôi qua, người Việt vẫn tiếp tục tìm mọi cách ra đi, bằng nhiều con đường khác nhau, đi lao động xuất khẩu rồi tìm cách trốn ở lại, đi bằng đường hôn nhân thật và giả, đi học rồi kiếm được việc và ở lại, đi theo diện work permit-di làm, đi theo diện kinh doanh, cho con đi học gọi là “ty nạn giáo dục”, học xong tìm cách ở lại v.v...Đông người, cả chất xám và tiền bạc tiếp tục thoát ra khỏi ngôi nhà VN tràn về các nước có đời sống tốt đẹp hơn, trong đó nhiều nhất, vẫn là Hoa Kỳ.

Tự đứng thối mác, ừ thì hồi xưa người Việt ở miền Nam chạy trốn khỏi chế độ cộng sản muốn đến Mỹ vì đó là nước đồng minh (cho dù đồng minh đã phản bội nước mình) cũng là điều dễ hiểu, bất chấp việc bị nhà cầm quyền và cả người dân miền Bắc hỏi đó chưa hiểu chuyện mắng nhiếc là chạy theo đế quốc để ăn cơm thừa bở sữa cận. Người Việt sau này tìm đường đi Mỹ vì đó là cường quốc có nền tự do dân chủ lớn nhất thế giới, cho con đi học ở Mỹ vì Mỹ là một trong những nước có nền giáo dục tốt nhất thế giới...cũng hiểu được luôn; ngay cả việc gần đây tù nhân lương tâm bị nhà cầm quyền tổng thống sang Mỹ cũng vì chỉ có Mỹ chấp nhận không điều kiện “món hàng đặc biệt” này. Nhưng còn những quan chức của chế độ, những người miệng ra rả chữi Mỹ, bênh đảng bênh chế độ họ cũng chạy qua Mỹ là sao?

Từ những người không có chức vụ gì như một người quen mà tôi biết trước đây luôn tự hào về quá khứ từng là văn công đi phục vụ chiến trường, rất bênh chế độ, sẵn sàng nổi đóa lên nếu có ai “nói xấu” chế độ và một hai báo mình chỉ sống ở VN, ra nước ngoài buồn lắm, chán lắm...Mấy năm không nghe tin, hỏi lại mới biết cũng đã lấy một ông Việt kiều và đi sang Mỹ rồi! Cho tới hạng tôm tép về mặt quyền chức nhưng là một bồi bút có cỡ, lúc nào cũng cao giọng bênh đảng bênh chế độ như một bà cừu Tổng biên tập một tờ báo mà giới blogger, nhà báo “lề trái” quá rõ mặt, cũng chạy sang Mỹ, cả gia đình. Và hàng trăm hàng ngàn quan chức Việt Cộng từ thấp đến cao, đến cả

Nghĩ thật chua chát, oái ăm. Suốt mấy chục năm đảng cộng sản tìm cách đẩy cả dân tộc vào con đường chiến tranh, quyết đánh và đánh tới cùng bất chấp lương tri, đạo nghĩa, xương máu của bao người, cả dân tộc này, đất nước này phải trả một cái giá vô cùng đắt cho cái mục tiêu mà họ gọi là “chống Mỹ cứu nước”. *Còn bây giờ, sau khi vơ vét cho bằng hết mọi tài nguyên, tài sản của nhân dân đất nước, họ thu tóm về cho mình, cho gia đình để làm một cuộc rút chạy êm ả và công khai sang Mỹ và các nước tư bản mà ngày xưa họ chữi rủa không tiếc lời. Chỉ có nhân dân, nhất là tầng lớp dân nghèo, là muốn đời khổ nạn, biết chạy đi đâu?*

Mà ngẫm nghĩ lại thì trên đất nước này kể từ khi có đảng, có cái gì mà không trở thành nghịch lý, đảo ngược 180 độ, bất bình thường, đi ngược mọi quy luật phát triển bình thường của thế giới?

Song Chi